

(1893 – 1979)

HAFIZ MUSTAFA KOCAYAKA

1893'te Burdur'un Yeşilova ilçesine bağlı Kocayaka Köyü'nde dünyaya geldi. 1927 yılında 34 yaşlarında iken Denizli'nin Çardak ilçesine yerleşti. Bir yıl sonra da Denizli merkeze taşındı. Sosyal yönü güçlü ve ticarete yatkındı. Müteahhitlik ve inşaat işleri yanında un ve ekmek fabrikası, tekstil ve çırçır fabrikası kurmuş ve işletmeciliğini yapmıştır. Bütün bunların yanında zahire ticareti ve krom madeni eksperisi olarak da çalışmıştır. Denizli halkı tarafından Yakalı Hafız Mustafa lakabıyla bilinen Hafız Mustafa Hilmi Kocayaka 28 Şubat 1979 senesinde 86 yaşında iken vefat etmiştir. Kabri Denizli Asri Mezarlığında 34. ada'dadır. Allah şefaatlerine nail eylesin. Âmin...

Risale-i Nur'un hizmet kervanında Hafız Mustafalar çoktur. Fakat bir Hafız Mustafa var ki, Üstad Hazretleri tarafından, Emirdağ Lâhikası'nda, Denizli şehriyle birlikte çokça anılmaktadır.

Emirdağ Lâhikası'nda bulunan, "Denizli tüccarı aslı Burdur'lu Hafız Mustafa'ya hitaptır" şeklinde başlayan mektubu okudukça her nur talebesi gibi ben de hep merak ederdim. Bediüzzaman'ın Hazretleri'nin fevkalade iltifatlarına ve tebriklerine mazhar olan bu zat kimdi? Aslı Burdur'lu, Denizli tüccarı olan bu zatın, Denizli Mahkemesi sırasında ne gibi hizmetleri olmuştu ki bu kadar çok iltifata mazhar olmuştu? "Bari hiç olmazsa bir fotoğrafını bulabilsem?" diye düşünürdüm. Ta ki Muzaffer Arslan Ağabey'in hatıralarını alıncaya kadar, bu merakım sürdü. Rahmetli Muzaffer Arslan Ağabey'i dinleyince kapı aralandı elhamdulillah. İkinci adım olarak Denizli'nin kadim Ağabey'lerinden muhterem Said Atıcı Ağabey'e başvurudum. Atıcı Ağabey, Hafız Mustafa'nın torunu Muhterem Murat Emin Kocayaka ile irtibatımı sağladı. Murat Emin Bey ise beklediğim fevkinde dokümanları önüme seriverdi. Kendilerine çok teşekkür ediyorum.

Allah, Yakalı Hafız Mustafa'ya kıyamete kadar unutulmayacak hizmetler nasip etmiştir. 1943 Denizli mahkemesinde yargılanan masum ve mazlum Bediüzzaman Said Nursî ve nur talebelerine sahip çıkmıştır. Onlara kahramanca kol kanat germiş, Denizli Mahkemesi'nin beraatla neticelenmesine vesile olanlardan olmuştur. Kendisi hapse girmediği halde, bu hizmetleri bizzat Üstad Bediüzzaman Hazretleri tarafından takdir ve sena ile zikredilmiştir. Zaten Denizli şehri Üstad Bediüzzaman tarafından "Kahramanlar Ocağı" olarak tavsif edilmektedir. (Emirdağ Lâhikası)

RİSALE-İ NUR'UN SERBESTİYETİNE YAPTIĞI HİZMETİ

Hafız Mustafa'yı daha iyi tanıyabilmek için önce Emirdağ Lâhikası'nda geçen bir mektubu okuyalım. Bu mektupta Üstad Hazretleri Hafız Mustafa'nın yaptığı hizmetlerin kıymetini ve büyüklüğünü minnet ve dualarla anlatmaktadır.

Hafız Mustafa Kocayaka

Ve kendisini ziyarete gelen bu kahraman zatı binler safalarla karşılamaktadır. Mektup aynen şöyledir:

DENİZLİ TÜCCARI ASLI BURDUR'LU HÂFİZ MUSTAFA'YA HİTAPTIR

يَا سَمِيهَ سُبْحَانَہ
وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِه
اَلْسَّلَامُ عَلَیْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَکَاتُهْ یَعْدَدِ حُرُوفَاتِ رَسَائِلِ التُّورِ

Aziz, sıddık kardeşim ve hizmet-i Kur'aniyede muvaffakiyetli arkadaşım, Sen binler safâlarla geldin, beni ebedî minnettar ettin. Ve sadık arkadaşlarıyla Risale-i Nur'un serbestiyetine hizmetiniz o derece büyük ve kıymetlidir, değil yalnız bizi ve Risale-i Nur'un şakirtlerini, belki bu memleketi, belki âlem-i İslâmî mânen minnettar ettiniz ki, ehl-i imanın imdadına yetişmeye Risale-i Nur'un yolunu serbestçe açtınız. Ben, bir seneden beri seni ve seninle beraber bu serbestiyetine çalışanları, merhum Hafız Ali ve Hüsrev gibi Risale-i Nur'un kahramanlarıyla beraber mânevî kazançlarıma, dualarıma şerik etmişim; hem devam edecek... Buraya kadar herbir dakika, yoldaki bir gün, Risale-i Nur'un hizmetinde bulunduğu gibi beni minnettar eyledin. Hâkim-i âdil namını alan malûm zatı ve lehimizde onunla beraber çalışanları, bu hakikî adalete hizmetleri için âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Altı yedi aydır onları da aynen mânevî kazançlarıma şerik ediyorum. Bana teslim ettikleri Risale-i Nur'un bir kısmını, kardeşlerime cevap vereceğim, bütünü yazsınlar, onlara hediye edeceğim. Çünkü onlar, Risale-i Nur'un bundan sonraki hizmetine tam hissedardırlar. Bu meselede ben Denizli şehrini kendi karyeme arkadaş edip bütün emvâtını ve ehl-i imanın hayatta olanlarını hem kendim, hem Risale-i Nur'un talebeleri, mânevî kazançlarımıza hissedar etmeye karar verdik. Denizli Hapishanesini de, bir imtihan medresemiz telâkki ediyoruz. Ve bizimle alâkadar hem Denizli'de, hem hapiste umumuna ve hususan tam adaletini gördüğümüz mahkeme heyetine çok selâm ve dualar ederiz. “ (Emirdağ Lâhikası 46)

Bediüzzaman Hazretleri yine aynı kitabında, başka bir mektupta; Risale-i Nur'un tamamına beraat veren ve Hafız Mustafa ile dost olan, daha sonra da Üstad'a dost olan, Hâkim-i Âdil Denizli Ağır Ceza Reisi Muğla'lı Ali Rıza Balaban ile Hafız Mustafa'ya ve diğer hizmeti geçenlere şöyle dua etmektedir:

“Evet hâkim-i âdil, Muharrem ve Feyzi ve Hafız Mustafa, bir-iki senede, yirmi sene kadar hizmet-i Nuriyeyi yaptılar; Nur'un şakirdlerini ebede kadar minnetdar eylediler. Cenab-ı Hak onlardan ve beraberlerinde Nur'a hizmet edenlerden ebeden razı olsun, âmîn!” (Em. Lâhikası 139)

MUZAFFER ARSLAN ANLATIYOR

“1953'de Üstad Hazretleri'ne ilk ziyaretimi yaptım. Ayrılırken tekrar elini öptük. O da bizim başımızı okşadı. ‘Buralara kadar masraf edip benim için gelmişsiniz, beni minnet altında bırakıyorsunuz, sizin yol masraflarınızı karşılamam lazım’ diye de, Üstad bizi ikaz etti. İzmir'den Abdurrahman Cerrahoğlu'na, Ahmed Feyzi'ye, ‘bana vekaleten selam söyleyin’ dedi.

Sonra ‘Denizliye de uğrayacak mısınız? Orada Yakalı Hafız Mustafa var, ona da selam söyleyin’ deyince; ‘uğrayacağım Üstad'ım’ dedim. Hâlbuki biz direk trenle dönecektik, şimdi bu bizim için bir emir olmuştu. Denizli'ye daha önce hiç gitmemiştim.

Üstad ziyaretçileri orada tutmak istemiyordu. ‘Kardeşim şimdi araba var, binin gidin’ dedi. Emniyet eziyet veriyordu o zaman. Ama ben uzun yıllar Üstad'a gidip geldiğim halde, hiç öyle bir sıkıntı olmamıştı. ‘Peki Üstad'ım’ dedik ve çıktık. Trene bindik, ben Denizli'de indim, diğerleri İzmir'e devam ettiler.

Ben Yakalı Mustafa Ağabey'i hiç tanııyordum. Fırınıcılık yapıyormuş, sora sora buldum. Bakınız Üstad onu hiç unutmamıştı. Üstad dokuz ay Denizli hapsinde yattığı zaman, evinden hep yemek götürürmüş, çamaşırlarını yıkatmış. Üstad'ın tahliyesi için hâkimlerle özel görüşmüş, çok gayretler sarf etmiş o zaman. Bu hizmetleri için Üstad onu unutmamıştı.

Misafiri oldum, çok sevindi.

Orada bir hatıra anlattı bana:

‘Ben Hicaz'a giderken, Üstad'ı ziyaret ettim. Bana bir takım Osmanlıca Külliyyat verip: ‘Hacı Mustafa, bunları Mekke-i Mükerreme'ye bırak, okunsun...’ dedi. Sınırdan geçerken valizleri açtılar, kitapları gördüler, dokunmadılar. Fakat bulunduğu yerin emniyetine haber vermişler. Dönüşte Emniyete çağırıldım. Emniyet müdürü:

‘Hacı! Allah kabul etsin. İyi güzel de, giderken bu Said-i Kürdi’nin eserlerini niye götürüyorsun. Bunların zararlı olduğunu bilmiyor musun?’ dedi.

Ben de dedim ki;

‘Eğer bunlar size göre zararlı eserler ise, memleketin dışına götürerek memleketi bunlardan kurtardım. Yok, faydalı bir İslamî eserlerse, bir İslam memleketine götürdüm, okunsun. Artık bunları bırakın. Bu tür şeylerle bizi rahatsız etmeyin. Memlekette demokrasi var...’ deyince, serbest bıraktılar beni.’ “Yakalı Ağabey çok demokrat, kahraman, korkusuz bir insandı.”

Muzaffer Ağabey’in bu hatırasından sonra Emirdağ Lahikası’nda geçen iki mektubu daha iyi anlamaya başladık. Bu iki mektupta Üstad, merhum Hafız Mustafa’nın bu hizmetini şöyle anlatmaktadır:

“Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Nurun ehemmiyetli kahramanlarından Nur’un ehemmiyetli mecmualarını Mekke-i Mükerreremeye götürüp gayet büyük bir Hindli âlim Ahmed Ali Şimşir’ye teslim edip, hem Hintçe tercüme etmeye ve Hind’e de göndermeye teminat alan kardeşimiz Hâfız Mustafa’ya binler bârekâllah ve mâşaallah ve es’adekâllah deriz. Medresetü’z-Zehra, Mekke-i Mükerreremedeki o büyük zâtla muhabere etsin. Adresi şudur: “Mekke-i Mükerreremde Babü’s-Selâmda Ahmed Ali Şimşir” diye mektup yazabilirsiniz.” (Emirdağ Lâhikası)

Bu mesele ile alakalı diğer mektup ise şöyledir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim,

Hadsiz şükür olsun ki, Risale-i Nur’un, Haremeyn-i Şerifeynce makbuliyetine bir alâmet şudur ki:

Yakalı Hâfız Mustafa çocukları ile. Murat Emin Kocayaka’nın verdiği bilgiler. Soldan sağa: Ahmet Adil (babam), Said amcam (kucakta, hayattadır), Fazıl amcam (en büyük), Zehra (kardeşinin kızı), Aliye halam.

Denizli kahramanı Hâfız Mustafa, İstanbul’dan aldığı Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ ve Siracü’n-Nur’u—ki Hindistan ulemasına gönderilecekti—onları alıp, yolda bazı hacılara okutup, beraber Medine-i Münevverede Keşmirli gayet meşhur bir âlim ve Türkçe de güzel bilen zata teslim etmiş. O zatın da çok takdir edip kat’î teminatla Hindistan ulemasının merkezine göndereceğini ve Medine-i Münevvereye mahsus olan mecmualar da yetiştiğini ve sair yerlere de gönderilen mecmualar selâmetle yetiştiğini Denizlili Hâfız Mustafa’ya beraber arkadaş olup ve yolda Nurları okuyarak giden hem genç, hem Nurcu iki Afyonlu hacı ve başka hacılar, bu müjdeli haberi bana getirdiler ve hariçte Risale-i Nur’un ehemmiyetli revacını ve makbuliyetini müjdediler.” (Emirdağ Lâhikası)

MURAT EMİN KOCAYAKA DEDESİNİ ANLATIYOR

Dedem Hafız Mustafa Kocayaka hakkında tespitini yaptığım hatıralar ve bilgiler şunlardır:

“Dedem Hafız Mustafa aslen Burdur’un Yeşilova İlçesi’nin Kocayaka Köyü’ndendir. Bizde “Yaka”, köy demektir. Kocayaka da, bizim yörede büyük köy manasına gelir. Babası ‘Hacı Hafız Said Efendi’ medrese imamı olup yörede herkesin tanıdığı saygı duyduğu nüfuzlu bir zattır. Kendisine Konya

Müftülüğü verilmiş, fakat maaşlı olduğu için kabul etmemiştir. Burdur'daki kabri herkesin ziyaret ettiği, dua ettiği bir yerdir. Dedemin kardeşi ise Burdur müftüsü olarak çalışmıştır.

Dedem Hafız Mustafa 1926'da köyden, yani Kocayaka'dan ayrılıp, ilk önce Denizli'nin Çardak ilçesinde müteahhitlik ve ticaret yapmaya başlar. Daha sonraları 1930'da Denizli'nin merkezine yerleşir. Denizli'de bir un fabrikası kurup işletmiştir. Bu arada tekstil işlerine de girmiş, 1950'de kendi çırçır fabrikasını kurmuştur. Ticarete çok yatkın olması, onu zahire ve hububat ticaretinde de etkin bir konuma getirmiştir. Daha sonra ekmeğin fırını da açmış işletmiştir. Aynı zamanda krom madeni eksperliği de yapmıştır. Yani eşzamanlı olarak; müteahhitlik işleri, un fabrikası, çırçır fabrikası, zahire-hububat ticareti, ekmeğin fırını ve maden eksperliği yapmıştır.

Denizli'ye gelince merkez kabul edilen Delikliçınar semtinde bir paşa konağı almış. İkameti hep burada devam etmiştir. Eşi Rafia Hanımefendi'dir. Evliliklerinden; Fazıl, Ahmet Adil, Aliye ve Said isminde 4 çocukları olmuştur. Şimdi çocuklarından yalnızca biri hayattadır.

İlmi yönü de çok kuvvetli olan dedem Hafız Mustafa, fahri olarak vaazlar da verirmiş. Müftülük, onun gittiği Delikliçınar Camisine, imam ve vaiz tayin ederken hususi özen gösterirmiş. Hizmette azami dikkat etmeleri ve kaynak göstererek konuşmaları konusunda görevliler telkinlerde bulunurlarmış.

Dedemin en büyük hizmeti, 1943 Denizli Mahkemeleri döneminde, Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ne sahip çıkması olmuştur. Ekonomik olarak güçlü olduğu için bürokratlarla arası iyiymiş. O dönemde Denizli'de herkesin tanıdığı, itimat ettiği, nüfuzlu bir şahsiyettir. Hâkimlerle de dostlukları varmış. Bu dürüstlüğü ve güveni kullanarak bu masum insanların suçsuzluğuna kefil olmuştur. Böylece Denizli Mahkemesi'nin aldığı beraat kararında önemli roller üstlenmiştir.

Çocukları, yani amcalarım, Bediüzzaman'ın eski İPA'nın (AVM) üstündeki Şehir Otelinde gözaltında bulunduğu dönemlerde, sürekli olarak ziyaretlerine gitmişler ve kendisine yemek götürmüşler.

İPA o dönemin meşhur bir mağazasıdır. İPA'nın üstü otelmiş. Otelin adı ise "Şehir Otelidir". Denizli Emniyet binasının karşısındadır. Beraattan sonra Üstad orada kalıyor. İşte o mağazanın ikinci katında Üstad Hazretleri tek bir odada, tek başına göz hapsinde tutuluyor. Üstad orada da çok sıkıntı çekmiştir.

Üstad yemeklerden biraz yer, gerisini tekrar geri gönderirmiş. Bunları dökmeyin yiyin dermiş. Halam Aliye Hanım çocuk yaşta Üstad Hazretleri'nin elini öpmek istemiş, Üstad sadece eteğini öpmesine izin vermiş. Dedem kendi evinde Risale-i Nur'u muhafaza etmiş, yapılan baskınlarda da hiçbir zaman kitaplar bulunamamıştır. Hacca giderken eserleri oralara götürme görevini Üstad Hazretleri Hafız Mustafa'ya vermiştir.

Mahkeme beraatını Emirdağ'a götürmek için yola çıktıklarında Üstad geleceklerini manevî olarak haber alır ve: "Denizli Kahramanı Hafız Ali ve Hüsrev seviyesinde biri gelecek diye beklerken, sen geldin Hafız Mustafa ve müjdeli haberler getirdin" der."

Murat Emin Bey'in anlattığı, bu 'mânevî haber alma hâdisesi' Emirdağ Lâhikası'nda şu şekilde geçmektedir:

"...Ve en lâtif bir emâre şudur ki: Dün, birdenbire bir serçe kuşu pencereye geldi, vurdu. Biz, uçurmak için işaret ettik, gitmedi. Mecbur oldum, Ceylân'a dedim: "Pencereyi aç; o ne diyecek?" Girdi, durdu, tâ bu sabaha kadar... Sonra odayı ona bıraktık, yatak odama geldim. Bu sabah çıktım, kapıyı açtım, yarım dakikada döndüm, baktım, "Kuddüs, Kuddüs" zikrini yapan bir kuş odamda gördüm. Gülerek dedim: "Bu misafir niçin geldi?" Tam bir saat bana baktı, uçmadı, ürmedi. Ben de okuyordum; ekmeğin bıraktım, yemedi. Yine kapıyı açtım, çıktım, yarım dakikada geldim, o misafir kayboldu.

Sonra bana hizmet eden çocuk geldi, dedi ki: "Ben bu gece gördüm ki, Hafız Ali'nin kardeşi yanımıza gelmiş."

Ben de dedim: "Hafız Ali ve Hüsrev gibi bir kardeşimiz buraya gelecek."

Aynı günde, iki saat sonra çocuk geldi, dedi: Hafız Mustafa geldi; hem Risale-i Nur'un serbestiyetinin müjdesini, hem mahkemedeki kitaplarımı da kısmen getirdi; hem serçe kuşunun ve senin, hem kuddüs kuşunun tâbirini ispat etti-ki, tesadüf olmadığını ispat etti." (Emirdağ Lâhikası)

sayıyorsun?” dedi. Saydım, otuz altı tane aldım. Gerisini “buyrun” deyip, masanın üstüne bıraktım. Hemen; “ben arkadaşlara Allah’a ısmarladık diyeceğim...” “Yahu dur bunu da al” dedi. “Yok! Ben onları almam” dedim. Alırsın almazsın derken biz işi mücadeleye döktük. Atıf Efendi ayağa kalktı; “durun yahu ne oluyor?” dedi. “Ben otuz altı lirayı aldım, bu ağabey illa bunu da al diyor, ben almam” dedim. Bu fedakâr adamcağız “peki” dedi sonunda. Arkamdan, “daha varsa fakir...” diye bağınıyordu.

O sırada oradan arzuhalci Ziya Bey geçiyordu, istasyona doğru. Yani hapishanenin özel idare müdürüydü. Ona dedim ki: “Bak şu geçen var ya, ona ver. Yalnız sen söyle ben söyleyemem” dedim. Çünkü memur adamın gururuna dokunurdu. Ama biliyorum ki parası yok. Ben öylece oradan ayrıldım.

Akşam treniydi, akşama yakın biz terene bindik. Hava kararmak üzereydi. O adamcağız hala elinde içi para dolu o bohça mendille, istasyonda; bir o tarafa, bir bu tarafa geziniyordu. Belki de parayı veremedim diye üzüntü ile ağlıyordu...

Yani bunu nakil olarak anlatmıyorum ben. Canlı olarak gördüm. Adam veriyor, bir deste para. Sen istersen “arkadaşım var” deyip, iki üç deste alabilirsin. Şimdi bu parayı kim almaz? Hapisten çıkmış, ihtiyaç var. Paranın o kadar lüzumlu olduğu bir anda, o parayı neden kimse almaz? Demek ki, o fakir nurcuların kalpleri öylesine zenginleşmiş ki, paraya tenezzül etmiyorlardı. Bu işin içinde para olmasa ben bunu konuşmazdım. Bunlar yaşadı.

Ben o mendille para dağıtmak için uğraşan zatı sordum sonradan. Meğer Denizli tüccarlarından Hafız Mustafa imiş... Allah razı olsun kendisinden.

Bayram Yüksel: “Evet, evet... Hafız Mustafa Efendi... Allah razı olsun... Hâkimlerle temas kuran da odur.”

DENİZLİ MAHKEMESİNİN VERDİĞİ BERAAT SONRASI

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin Tarihçe-i Hayat isimli eserinde, Denizli Mahkemesi'nin beraatı sonrası için şu bilgiler verilmektedir:

“Said Nursî'nin Denizli Hapsinden tahliyesi ve Emirdağ'a nefyi:

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi'nin Haziran 1944 tarihli beraat kararı ile hapisten tahliye olunan Nur talebeleri, memleketlerine gitmişler; Üstad ise, Ankara'dan bir emir alıncaya kadar Denizli'de Şehir Oteli'nde kalmıştır. Risale-i Nur talebelerinin hapsi ve muhakemeleri münasebetiyle, Denizli halkı Risale-i Nur'la alâkadar olmuştur. Adliyyede iki-üç zat, mahkeme safahatı esnasında Nurlara yakından alâkadarlık göstermişler ve Denizli'de neşrine çalışmışlardır. Bilâhare Nur dairesinde “Hâkim-i âdil” ünvanıyla anılan mahkeme reisi ve âzaları ve hizmetleri dokunan hamiyetperverler, âdilâne karar ve gayretleri ile bütün ehl-i imanın süruruna vesile olmak gibi mânevî ve ebedî parlak bir makam kazanmışlardır.”

“Said Nursî, Denizlide iki ay kaldıktan sonra, Afyon Vilâyetinin Emirdağ kazasında ikamete memur edilir. Emirdağ'a 1944 senesi Ağustos ayında nefyedilir.” (Tarihçe-i Hayat 458) Tarihçe-i Hayatta geçen bu bilgileri, hatıraları teyit makamında buraya aldık.

Murat Emin Kocayaka'nın aktardığı hatıralarda geçen: “Dedem, çocuklarıyla yani amcalarımla Üstad'a Şehir Oteli'nde iken yemek gönderirmiş” sözü Risalelerde şu şekilde teyit edilmektedir:

“Ben Denizli Oteli'nde iken bana mahdumuyla arasına ekmek, ateş cihetinde hizmet eden ve Tahir Çavuş'la bana mektub gönderen ekmekçi Mustafa'ya da selâm ediyorum. Umuma binler selâm ve selâmetlerine dua ederiz.” (Emirdağ Lâhikası) Hafız Mustafa'nın fırıncılık da yaptığı yukarıda anlatılan hatıralardan da anlaşılmaktadır.

Denizli beraatından sonra, Bediüzzaman Hazretleri, kaldığı Şehir Oteli'nde, talebelerinden ayrılmasının verdiği hüznü ve hassasiyetini, Şuâlar'da şöyle ifade etmektedir:

“Denizli hapsinden tahliyemizden sonra meşhur Şehir Oteli'nin yüksek katında oturmuştum. Karşımda güzel bahçelerde kesretli kavak ağaçları birer halka-i zikir tarzında gayet latif tatlı bir surette hem kendileri, hem dalları, hem yaprakları, havanın dokunmasıyla cezbedarane ve cazibekârane hareketle raksları, kardeşlerimin müfarakatlarından ve yalnız kaldığımdan hüznünlü ve gamlı kalbime ilişti. Birden güz ve kış mevsimi hatıra geldi ve bana bir gaflet bastı. Ben, o kemal-i neş'e ile cilvelenen o nazenin kavaklara ve zihayatlara o kadar acıdım ki, gözlerim yaş ile doldu. Kâinatın süslü perdesi altındaki ademleri, firakları ihtar ve ihsasıyla kâinat dolusu firakların, zevallerin hüznünlü başıma toplandı. Birden hakikat-ı Muhammediyenin (a.s.m.) getirdiği nur, imdada yetiştirdi...” (Şualar)